ЗМІСТ

Дар страху. Інстинкт самозбереження, здатний вберегти від насилля

Повна версія документа на **warbooks.com.ua**

Про книгу

Виживання тварин і наших предків — мавп ґрунтувалося не на аналізі й обмірковуванні можливих загроз, а на інтуїтивному зчитуванні геть незначних для розуму сигналів і миттєвій інстинктивній реакції. З розвитком мозку, раціонального мислення, аналітичних здібностей і технологій людина поступово втрачала здатність чути свою інтуїцію й діяти так, як підказують досвід поколінь і тваринна реакція.

У книзі «Дар страху» автор пропонує повернутися до інстинктів, покликаних уберегти наше життя, й спирається на свою багаторічну роботу охоронця, а згодом — власника фірми, що займається охороною особливо важливих осіб: політиків, бізнесменів, видатних людей. Найголовніший ключ до самозахисту — довіряти власній інтуїції. Книга «Дар страху» розповідає, як цьому навчитися.

Зміст

ВІДГУКИ ПРО КНИГУ Ґевіна де Бекера

«Дар страху. Інстинкт самозбереження, здатний вберегти від насилля»

ПРИМІТКА АВТОРА

ПЕРЕДМОВА ДО НОВОГО ВИДАННЯ

РОЗДІЛ 1 Коли присутня загроза

РОЗДІЛ 2 Технологія інтуіції

РОЗДІЛ 3 Академія передбачення

РОЗДІЛ 4 Сигнали самозбереження

РОЗДІЛ 5 Недосконалі незнайомці

РОЗДІЛ 6 Передбачення з високим рівнем ризику

РОЗДІЛ 7 Погрози вбивством

РОЗДІЛ 8 Наполегливість, наполегливість

РОЗДІЛ 9 Професійні ризики

РОЗДІЛ 10 Близькі вороги

РОЗДІЛ 11 «Я намагалася відмовити йому м'яко»

РОЗДІЛ 12 Страх щодо дітей

РОЗДІЛ 13 Краще, коли тебе розшукує поліція, ніж зовсім ніхто

РОЗДІЛ 14 Надзвичайні загрози

РОЗДІЛ 15 Дар страху

ПОДЯКИ

ДОДАТОК 1 Сигнали та стратегії передбачення

ДОДАТОК 2 Ресурси, де можуть надати допомогу

ДОДАТОК 3 Безпека під час поводження зі зброєю

ДОДАТОК 4 Підготовка розуму до бою

ДОДАТОК 5 «Ґевін де Бекер та Партнери»

ДОДАТОК 6 Елементи передбачення

ДОДАТОК 7 Запитання для школи вашої дитини

РОЗДІЛ 1

Коли присутня загроза

“Понад усе — відмовитися бути жертвою”

Він, мабуть, уже давно за нею спостерігав. Ми не впевнені — але нам відомо, що вона була не першою його жертвою. В той день, намагаючись грунтовно скупитися, Келлі не розрахувала, скільки продуктів їй буде зручно донести додому. Ледве справляючись із тяжкими сумками, вона виправдовувала своє рішення тим, що якби йшла двічі, то довелося б повертатися, коли стемніє, а вона надто переймалася своєю безпекою. Піднімаючись сходами до дверей під’їзду, вона побачила, що двері незачинені (знову). Дівчина подумала, що її сусіди просто не розуміють загрози, і хоч їхня байдужість до безпеки дратувала її, в цю мить Келлі відчула полегшення, що не доведеться діставати свій ключ.

Вона надійно зачинила за собою двері. Була впевнена, що зачинила їх, бо почула, як клацнув замок, а отже, він, ймовірно, вже стояв у коридорі.

На неї чекав підйом чотирма маршами сходів, який Келлі хотіла подолати не зупиняючись. Майже наприкінці третього маршу один з її пакетів розірвався, і з нього випали бляшанки з котячим кормом. Вони дещо грайливо покотилися сходами, так, ніби намагалися втекти від неї. Бляшанка, що покотилася найпершою, зупинилася на марші другого поверху, і Келі спостерігала, як вона буквально завертає за ріг, пришвидшується і ніби свідомо зістрибує з наступного маршу, зникаючи з видимості.

«Піймав! Я зараз принесу», — вигукнув хтось. Келлі не сподобався цей голос. Їй одразу ж щось у ньому здалось неприємним, але тут вона побачила, як сходами підіймається приязний на вигляд хлопець, збираючи бляшанки з кормом.

— Дозвольте я вам допоможу, — сказав він.

— Ні, дякую. Все під контролем.

— Щось не схоже, що у вас усе під контролем. На який вам поверх?

Вона зробила паузу перед тим, як відповісти:

— На четвертий, але я впораюся, справді.

Він не слухав і, назбиравши купу бляшанок із кормом, притиснув їх до грудей однією рукою.

— Я теж іду на четвертий. І вже запізнююся. Але це не моя провина — у мене зламався годинник. Тож ходімо вже. Нумо я це теж візьму.

Він потягнувся за однією з важчих сумок, які Келлі тримала в руках. Вона відповіла:

— Ні, дякую, я донесу, не треба.

Не відпускаючи пакет, він сказав:

— Знаєте, люди бувають надто гордими.

Якусь мить Келлі не відпускала сумку, та коли відпустила — ця начебто незначна взаємодія між привітним незнайомцем та людиною, яка прийняла його люб'язну допомогу, стала сигналом — для нього і для неї, — що вона готова довіритися йому. Коли сумка перейшла з-під її контролю під його контроль, сама дівчина перейшла теж.

— Нам варто поквапитися, — сказав він, випереджаючи Келлі. — Ми маємо погодувати голодного кота.

Хоч здавалося, що тієї миті він просто хотів допомогти, вона почувалася стурбованою, однак на це наче й не було причини. Він поводився приязно, як джентльмен, і вона відчула провину за своє підозріле ставлення до нього. Їй не хотілося бути людиною, яка нікому не довіряє, тож за мить вони вже були біля дверей її квартири.

— Ви знали, що коти можуть прожити без їжі три тижні? — запитав він. — Я розкажу вам, як дізнався цей факт: якось я пообіцяв другові годувати його кішку, поки він був у від'їзді, але забув.

Келлі стояла біля дверей своєї квартири, відчинивши їх.

— Далі я сама, — промовила вона, сподіваючись, що він віддасть їй сумки, прийме її подяку та піде.

Натомість він сказав:

— О ні, я так довго сюди підіймався не для того, щоб котяча їжа знову опинилася на підлозі.

Коли вона почала вагатися, чи варто впустити його, він із розумінням усміхнувся: